

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 5To/38/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8116012284
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 10. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Rešatková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2018:8116012284.2

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z jeho predsedu JUDr. Evy Rešatkovej a sudcov JUDr. Evy Pirkovskej a Mgr. Iva Maruščáka na verejnom zasadnutí konanom dňa 17.10.2018 v Prešove takto

r o z h o d o l :

Podľa § 319 Tr. poriadku z a m i e t a odvolanie obžalovaného I. Y. proti rozsudku Okresného súdu Prešov sp. zn. 4T/131/2016 zo dňa 19.06.2018.

o d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Okresného súdu Prešov sp. zn. 4T/131/2016 zo dňa 19.06.2018 bol obžalovaný I. Y. uznaný vinným z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1 Tr. zákona, na tom skutkovom základe, že

dňa 29. 11. 2014 v čase o 16.25 hod. medzi obcou Kamenica a mestom Lipany, okr. Sabinov, viedol za zníženej viditeľnosti po ceste č. I/18 osobné motorové vozidlo značky Opel Astra, EVČ: D.-XXXS., rýchlosť jazdy vozidla neprispôobil rozhladovým pomerom, v dôsledku čoho zrazil chodcov I. T., nar. XX. XX. XXXX a E. E., nar. XX. XX. XXXX, idúcich pri pravom okraji vozovky v smere jazdy vozidla, pričom I. T. utrpel tržnozmliaždené rany v čelovo temennej oblasti vpravo, kožnú odreninu v oblasti pravej očnice, tržnozmliaždenú ranu na bočnej ploche krku vpravo, kožnú odreninu na bočnej ploche krku vpravo, hlbokú tržnozmliaždenú ranu ľavého lýtka s odtrhnutím kože od podkožia zasahujúcu ku svalovine a viaceré kožné odreniny oboch rúk s dobou liečenia a práceneschopnosťou 4 - 5 mesiacov a E. E. zlomeninu pravej lopatky v oblasti kĺbovej jamky, zlomeniny 9. - 11. rebra vpravo, zlomeninu pravej ihlice, poranenie pravého ihlicového nervu, roztrhnutie vnútorného postranného väzu pravého kolena, pomliaždenie s odtrhnutím kože od podkožia v oblasti pravého lýtka a natrhnutie pečene so zakrvácaním brušnej dutiny s dobou liečenia a práceneschopnosťou 5 - mesiacov, obvinený porušil ustanovenie § 16 ods. 1 Zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke, pričom chodci boli pod vplyvom alkoholu a pohybovali sa minimálne 1,2 m vo vozovke,

za čo mu bol podľa § 157 Tr. zákona s použitím § 56 ods. 1, 2 uložený peňažný trest vo výmere 300 eur, pričom podľa § 57 ods. 3 Tr. zákona mu pre prípad, že by výkon peňažného trestu bol úmyselne zmarený, mu bol uložený aj náhradný trest odňatia slobody vo výmere 6 mesiacov.

Podľa § 228 ods. 1 Tr. poriadku súd poškodených I. T. a E. E. s ich nárokom na náhradu škody odkázal na civilný proces.

Rozsudok bol vyhlásený v prítomnosti obžalovaného, jeho obhajcu, poškodeného T., a splnomocnenca poškodených, a proti nemu podal odvolanie obžalovaný dňa 21.06.2018 a to proti všetkým výrokom napadnutého rozsudku.

V dodatočne predložených dôvodoch odvolania obžalovaný prostredníctvom obhajcu po rekapitulácii výrokov napadnutého rozsudku skonštatoval, že odvolanie bolo podané proti všetkým výrokom tohto rozsudku. Namietá nejasnosť a neúplnosť skutkových zistení prvostupňovým súdom a tiež je toho

názoru, že prvostupňový súd sa ani po vrátení veci na opätovné prejednanie a rozhodnutie nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie, predovšetkým preto, že vyhlasoval odsudzujúci rozsudok a to po predchádzajúcom oslobodení spod obžaloby podľa § 285 písm. b) Tr. por. Podľa jeho názoru ani doplňujúci výsluch znalca vykonaný na pojednávaní dňa 19.06.2018 nepriniesol dostatočné a „prevratné svetlo“ do objasnenia okolností prípadu v tom smere, aby bol uznaný za vinného. Podstata jeho protiprávneho konania mala spočívať v tom, že dňa 29.11.2014 v čase 16:25 hod. medzi obcou Kamenica a mestom Lipany, okr. Sabinov, viedol za zníženej viditeľnosti po ceste 1/68 osobné motorové vozidlo značky Opel Astra, EVČ: D. XXX S., rýchlosť jazdy vozidla neprispôbil rozhladovým pomerom, v dôsledku čoho zrazil chodcov I. T., nar. XX.XX.XXXX a E. E., nar. XX.XX.XXXX idúcich pri pravom okraji vozovky v smere jazdy vozidla, pričom poškodení utrpeli zranenia bližšie popísané v rozsudku, čím obžalovaný porušil ust. § 16 ods. 1 zák. č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke. Zároveň chodci boli pod vplyvom alkoholu a pohybovali sa minimálne 1,2 m vo vozovke. Obžalovaný sa tak mal za týchto okolností dopustiť spáchania prečinu ublíženia na zdraví podľa ust. § 157 ods. 1 Tr. zák. Po citácii ustanovenia § 16 ods. 1 zák. č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke vyslovil, že v danom prípade bolo potrebné pre vyvodenie jeho trestnej zodpovednosti právne posúdiť, či obžalovaný ako vodič má predpokladať takúto prekážku na vozovke, tzn. či má jazdiť iba rýchlosťou primeranou vzdialenosti rozhladu na takúto prekážku, alebo či môže jazdiť rýchlosťou maximálne dovolenou t. i. 90 km/hod. Rýchlosť primeraná vzdialenosti rozhladu je právny pojem a aká táto rýchlosť je, žiadny vodič počas jazdy nevie, pretože závisí od viditeľnosti samotnej prekážky. V danom prípade predstavovali prekážku chodci - poškodení, ktorí sa pohybovali po pravom jazdnom pruhu v smere od Starej Ľubovne na Lipany, teda v jazdnom pruhu vozidla obžalovaného a to tak, že išli vedľa seba spôsobom, že chodec idúci vľavo zasahoval do jazdného pruhu ľavou stranou cca 1,6 m. Navyše sa obaja nachádzali v ťažkom stupni opitosti a po vozovke sa pohybovali bez reflexných prvkov oblečení v tmavom oblečení. Osobné motorové vozidlo (ďalej len „OMV“) sa pohybovalo rýchlosťou 90 km/h (+/- 5%) po ceste 1. triedy s dovolenou rýchlosťou 90 km/h. OMV bolo v čase zrážky v dobrom technickom stave. Opak toho nebol preukázaný. Podľa výpovede znalca W. E. majú tlmené svetlá OMV účinne osvetľovať vozovku do vzdialenosti 40 m. Rozhľad vodiča, je také osvetlenie, pri ktorom je vodič OMV schopný rozpoznať prekážku a následne zareagovať na ňu, aby nedošlo k zrážke. Dohľad vodiča predstavuje prvý osvit prekážky na vozovke, ktorý je na úrovni vozovky. Až následne dochádza k osvetleniu vyšších častí prekážky na vozovke. Podľa znaleckého posudku sa prekážka stáva viditeľnou pokiaľ je osvetlená 0,50 cm do výšky od vozovky. Taktiež jej viditeľnosť závisí od farby oblečenia a svetlosti pozadia za prekážkou. V zmysle definícií pojmov dohľadnosť a rozhladnosť bola vyšetrovacím pokusom zisťovaná tzv. rozhladnosť vodiča na chodcov a nie ako uvádza prvostupňový súd na str. 6 rozsudku dohľadnosť. Taktiež možno uzavrieť, že ak znalec uviedol, že tlmené svetlá majú osvetľovať účinne vozovku do vzdialeností 40 m, mal tým zrejme na mysli účinný dosvit svetlometov a teda rozhľad. Zároveň konštatovanie znalca ohľadom účinného dosvitu svetlometov je iba jeho konštatovaním vo všeobecnej a základnej rovine, ktoré platí nielen pre OMV obžalovaného, ale pre všetky vozidlá. Toto vyjadrenie znalca teda nemožno brať za konečné a smerodajné, keďže, ako ukázal aj vyšetrovací pokus, musia k nemu pristúpiť ďalšie okolnosti, ktoré je následne potrebné zohľadniť a vyhodnotiť. Zo záverov vyšetrovacieho pokusu vyplynulo, že chodcov bolo na vozovke možné rozpoznať „až“ keď sa nachádzali vo vzdialenosti 18,90 m pred OMV. Ak k tomuto pristúpi dynamickosť deja, tak je túto vzdialenosť možné skrátiť o 20% a teda na 14,56 m. Vzdialenosť 18,90 m bola nameraná pri účinnom osvetlení svetlometov do vzdialeností 40 m tak, ako tomu bolo v čase dopravnej nehody. Záver znaleckého posudku teda jednoznačne potvrdil, že aj napriek tomu, že dosvit svetlometov OMV obžalovaného bol min. 40 m, chodcov bolo za nasimulovaných podmienok možné rozpoznať a vidieť vo vzdialenosti „až“ 18,90 m pred vozidlom. Zistiť, aké okolnosti spôsobili skrátenie brzdného dráhy z možných 40 m na vyšetrovacím pokusom potvrdených 18,90 m, bolo úlohou prvostupňového súdu po vrátení veci na opätovné rozhodnutie. K tomu však podľa názoru obžalovaného nedošlo, pretože prvostupňový súd sa pri opätovnom rozhodovaní obmedzil iba na všeobecné konštatovanie znalca ohľadom účinného dosvitu svetlometov 40 m, z ktorého následne vyvodil, že už vo vzdialenosti 40 m boli chodci pre obžalovaného viditeľní a uvedená vzdialenosť mala postačovať na to, aby ich zbadal a nehode zabránil včasným brzdením. Prvostupňový súd vôbec nezobral do úvahy výsledky vyšetrovacieho pokusu a na základe všeobecnej poučky o účinnom dosvite svetlometov uzavrel, že chodci mali byť viditeľní už na 40 m. Vychádzajúc z vyššie uvedeného je nútený konštatovať, že prehodnotenie úvah o skutkových okolnostiach prvostupňovým súdom v zmysle intencií Krajského súdu v Prešove spočívalo, iba v jednoduchom prebratí učebnicovej poučky o účinnom dosvite svetlometov pri zapnutých stretávacích svetlách bez presného zistenia dôvodov a okolností, ktoré spôsobili skrátenie brzdného dráhy a vysvetlenia toho, že aj napriek tomu, že dosvit svetlometov OMV obžalovaného bol min. 40 m, chodcov bolo za

nasimulovaných podmienok možné rozpoznať a vidieť vo vzdialenosti „až“ 18,90 m pred vozidlom. Obžalovaný na tomto mieste poukazuje na to, že prvostupňový súd mal bezpochyby vychádzať aj z meraní vyšetrovacieho pokusu. Skrátene brzdnej dráhy zo 40 m na 18,90 m bolo jasne potvrdené vyšetrovacím pokusom a došlo k nemu najmä v dôsledku toho, že chodci boli v tme bez reflexných prvkoch v tmavom oblečení. Ak tomu pristúpia poveternostné podmienky dané tak pri dopravnej nehode ako aj pri vyšetrovacom pokuse, je skrátene brzdenej dráhy iba logickým dôsledkom súhrnu okolností. Obžalovaný odmieta akékoľvek prvostupňovým súdom naznačené pochybnosti o dobrom stave OMV, pretože v konaní zlý technický stav OMV nebol nikdy preukázaný a ak došlo tak výraznému skrátene brzdnej dráhy zo 40 m na 18,90 m, tak pod vplyvom okolností, ktoré v danom momente existovali. Na základe údajov o vzdialenosti 18,90 m, potom znalec určil, že rýchlosťou primeranou k tomu, aby vodič zabránil zrážke s takými chodcami je 29,4 km/h. Samotná nameraná vzdialenosť, pri ktorej boli chodci viditeľní a k nej prislúchajúca znalcom vypočítaná a určená primeraná rýchlosť 29,4 km/h svedčia o tom, ako „perfektne“ boli chodci v tmavom oblečení bez reflexných prvkov viditeľní na vozovke bez verejného osvetlenia a v tme, keď obžalovaný by musel ísť pomalšie ako traktor, aby zabránil zrážke s nimi. Skutočnosť, že chodci neboli dostatočne spozorovateľní vo vzdialenosti, v ktorej by zabránil zrážke s nimi, potvrdzuje aj ten fakt, že obžalovaný zareagoval na chodcov na vozovke až v momente, keď mu jeden z chodcov narazil do čelného skla resp. keď sa mu rozsypalo čelné sklo vozidla. To, že pred zrážkou obžalovaný nebrzdil, zodpovedá tomu, že chodci vytvorili na vozovke ťažko spozorovateľnú prekážku, v dôsledku ktorej obžalovaný reagoval brzdením až po zrážke s ňou. V ďalšom poukázal na to, že predvídateľnosť resp. skôr nepredvídateľnosť chodcov ako prekážky bola definovaná viacerými okolnosťami. Prekážku na vozovke totiž tvorili chodci v jazdnom pruhu vozidla idúci po nesprávnej strane vozovky, chodci idúci vedľa seba a chodci v ťažkom stave opitosti až v ťažkom stupni opitosti. Okrem týchto okolností na predvídateľnosť chodcov ako prekážky pôsobili ďalšie okolnosti a to zriedkavý výskyt pohybu osôb v čase vzniku dopravnej nehody, známosť pomerov obžalovaným v mieste dopravnej nehody a výskyt chodcov na vozovke s nekoordinovaným a nepredpísaným pohybom. Všetky tieto okolnosti boli jednoznačne a bezpochyby preukázané a potvrdené vykonaným dokazovaním. Jediné čo ostávalo a bolo úlohou prvostupňového súdu ich vo vzťahu k možnému predpokladu prekážky vyhodnotiť. K tomu však ako vyplýva z odôvodnenia napadnutého rozsudku nedošlo. Po úvahách o tom niet v odôvodnení rozhodnutia ani stopy. Ak samozrejme, ich zhrnutie do jednej vety v zátvorke, za vyhodnotenie nepovažujeme. V odôvodnení napadnutého rozsudku absentujú akékoľvek úvahy, týkajúce sa predvídateľnosti prekážky, ktorú vytvorili chodci na vozovke. Nie je zjavné, z akých okolností vyhodnotených samostatne a ani v ich vzájomnej súvislosti prvostupňový súd uzatvoril, že chodci vytvorili prekážku, ktorú mal obžalovaný predvídať. Prvostupňový súd priamo bez vyhodnotenia tejto skutočnosti, ktorá je tou najpodstatnejšou, pretože práve tá zakladá obžalovanému povinnosť jazdy primeranej rozvahy a je podkladom pre stanovenie jeho zavinenia. Pretože úplne základnou otázkou, na ktorú bolo potrebné nájsť odpoveď, bolo, či obžalovaný mal predvídať takúto prekážku. Poukazuje na to, že, ak by sa pripustilo, že takto správajúci sa chodci sú predvídateľnou prekážkou, tak potom by každý jeden vodič, ktorý jazdí po ceste č. 1/18 za takých podmienok viditeľnosti ako obžalovaný v inkriminovaný deň (poveternostné podmienky nie sú jedinečného charakteru, pretože zotmieva sa každý deň, ibaže v lete neskôr a zime skôr) musel jazdiť takou rýchlosťou, aby v tme predpokladal tmavú prekážku bez reflexných prvkov pohybujúcu sa nekoordinovaným pohybom v stave ťažkej opitosti, kedy dochádza k vážnym poruchám psychických a i motorických funkcií riadenia organizmu a takýto človek, nie je schopný bezpečne sa pohybovať v cestnej premávke (ďalej len „takíto chodci“) A ak tomu pristúpi aj konkrétne číslo - výpočet primeranej rýchlosti znalcom Ing. E. - tak by musel vodič jazdiť 29,4 km/h, aby dokázal zastaviť pred takými chodcami. Keďže poškodení boli bez reflexných prvkov znalec jednoznačne uzavrel, že primeranou rýchlosťou by v danom prípade bola rýchlosť 29,4 km/h. Tzn., že mal viesť motorové vozidlo rýchlosťou 29,4 km/h, aby spozoroval, že poškodení predstavujú nebezpečenstvo, na ktoré bol on povinný reagovať, aby zabránil ich vzájomnému stretu. Už len takýto výpočet rýchlosti znalcom vo vzťahu ku riešeniu otázky predvídateľnosti prekážky svedčí nielen ojej viditeľnosti ale aj nepredvídateľnosti. Už len samotné pripustenie predvídateľnosti takejto prekážky zakladá generálny pardon pre každého chodca správajúceho sa ako poškodení. Ďalšou okolnosťou, ktorú bolo potrebné v súvislosti s predpokladom prekážky na vozovke vyhodnotiť, bola skutočnosť, že obžalovanému boli v čase skutku známe pomery v blízkosti miesta dopravnej nehody. Na potrebu prihliadať na túto skutočnosť poukázal vo svojom uznesení senát odvolacieho súdu, ktorý rozhodol o zrušení oslobodzujúceho rozsudku. Uviedol tak preto, že v blízkosti miesta dopravnej nehody sa nachádza funkčný motorest, do ktorého jediný možný prístup pre chodcov by mala byť cesta, po ktorej jazdil obžalovaný. Obžalovaný na tomto mieste poukazuje na to, že záver senátu odvolacieho súdu o tom, že jedinou prístupovou cestou do motorestu je cesta, po ktorej jazdil, je nesprávny a nepravdivý.

K motorestu vedie lesný chodník, ktorý sa tiahne cez les a je udržiavaný majiteľmi motorestu práve z toho dôvodu, aby návštevníci motorestu neboli pri príchode doň a odchode z neho ohrozovaní pohybom po frekventovanej ceste. Túto skutočnosť potvrdila vo svojej výpovedi aj majiteľka motorestu. Zámeru poukázania na existenciu jedinej prístupovej cesty senátom odvolacieho súdu veľmi dobre rozumieme, avšak sme bohužiaľ nútení konštatovať, že ho vo vyššom naznačenom kontexte nemožno vôbec brať do úvahy. Zo skutočnosti, že obžalovanému sú známe pomery v blízkosti miesta, kde došlo k dopravnej nehode, je podľa názoru obžalovaného tak možné akurát vyvodiť, že možno predpokladať, že po vozovke sa môžu pohybovať chodci smerujúci do alebo od motorestu, ale pravdepodobnosť ich výskytu na vozovke je vzhľadom na existenciu lesného chodníka minimálna. Ak k tomu pristúpi skutočnosť, že k dopravnej nehode došlo vo vzdialenosti 300 až 400 m od motorestu je táto možnosť ešte nižšia. Taktiež je potrebné zobrať do úvahy aj to, že k dopravnej nehode došlo v čase, kedy je návštevnosť motorestu takmer nulová. A teda, ak by sme za daných okolností len v čisto teoretickej rovine pripustili, že obžalovaný mal predpokladať po vozovke v jeho jazdnom pruhu pohyb chodcov, išlo by o predpoklad rovnajúci sa nule a ak tomu má pristúpiť stav, v ktorom sa chodci nachádzali, je možné uzavrieť, že obžalovaný ako vodič ani pri zachovaní akejkoľvek opatrnosti nemohol a nemal ani možnosť vedomosti o takejto prekážke. Ďalšou skutočnosťou, ktorú je potrebné zdôrazniť, je, že aj závery znaleckého posudku jednoznačne potvrdzujú, že nesprávny pohyb chodcov bol jednou z príčin dopravnej nehody. Ak pri vzniku následku spolupôsobia viaceré príčiny (úkony obžalovaného aj poškodeného) treba hodnotiť každú príčinu čo do jej významu pre vznik následku osobitne a vzhľadom ku každej z ostatných príčin určiť jej dôležitosť pre následok, ktorý nastal. Len takýmto postupom možno dospieť k bezpečnému záveru, či a nakoľko konanie obžalovaného hodnotené v celku bolo príčinou následku. Prvostupňový súd tak však pri vyhodnotení všetkých príčin majúcich za následok zrážku s poškodenými neučinil a to aj napriek tomu, že znalecký posudok potvrdil, že jednou z príčin dopravnej nehody je nesprávny pohyb osôb. V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že je pravdou, že znalec určil, že jednou z príčin dopravnej nehody je aj nesprávna technika jazdy vodiča, avšak táto sama osebe bezprostredne nevedla ku vzniku následku. Tu je podstatný ten fakt, že následok by len v dôsledku nesprávnej techniky jazdy obžalovaného nebol nikdy nastal. Podstatnou a hlavnou príčinou je, že sa chodci pohybovali v stave ťažkej opitosti, kedy dochádza už k vážnym poruchám psychických i motorických funkcií riadenia organizmu, a takýto človek nie je schopný bezpečne sa pohybovať v cestnej premávke. Zrejme aj preto im bolo jedno, po akej strane vozovky sa pohybujú a že sa pohybujú po strede jazdného pruhu. Poškodení idúci po vozovke vedľa seba v strede jazdného pruhu pod vplyvom alkoholu, bez vybavenia reflexnými prvkami, vytvorili bezpochyby situáciu, ktorá bezprostredne viedla ku vzniku nehodovej udalosti a jej následkom. Zavinenie obžalovaného musí zahŕňať nielen následok, ale aj priebeh príčinnej súvislosti. Ak k trestnej zodpovednosti za následok stačí nedbanlivosť, treba skúmať, či trestne zodpovedná osoba mala a mohla predvídať následok, vzhľadom na okolnosti a jej osobné pomery. Okolnosťami sa v tomto prípade rozumie priebeh príčinnej súvislosti. Pokiaľ na pričítanie následku stačí nedbanlivosť, vyžaduje sa, aby páchatel vývoj príčinnej súvislosti a následok predvídal a bez primeraných dôvodov sa spoliehal na to, že ho nespôsobí, alebo aby páchatel príčinný priebeh a následok podľa okolností a svojich pomerov predvídať mal a mohol. Na základe výsledkov vykonaného dokazovania je obžalovaný toho názoru, že skutkový dej nenapĺňa znaky skutkovej podstaty prečinu ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1 Tr. zák., pretože bolo jednoznačne preukázané, že nezodpovedá za škodlivý následok dopravnej nehody, pretože k vzniknutému následku došlo porušením povinností chodcov poškodených, ktoré obžalovaný nemohol predvídať, a nie, aj vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti a okolnosti, neprimeranou rýchlosťou jeho jazdy. Vzhľadom na to, že absentuje obligatórny znak objektívnej stránky skutkovej podstaty trestného činu a to príčinný vzťah medzi jeho konaním a následkom, je presvedčený o svojej nevine a mal tak byť oslobodený spod obžaloby podľa ust. § 285 ods. 1 písm. b) Tr. por.. Preto navrhol, aby odvolací súd s poukazom na nedostatočné sa vypořádanie s okolnosťami významnými pre rozhodnutie zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil prvostupňovému súdu na opätovné rozhodnutie vo veci.

Na podklade takto riadne a včas podaného odvolania prokurátorom a poškodeným ako osobami na to oprávnenými krajský súd, nezistiac dôvody na zrušenie napadnutého rozsudku postupom podľa § 316 ods. 3 Tr. poriadku, v zmysle § 317 ods. 1 Tr. poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť výrokov napadnutého rozsudku, proti ktorým odvolatelia podali odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, prihliadajúc pritom i na chyby odvolaním nevytýkané, pokiaľ by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1, a zistil, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

V prvom rade odvolací súd svoj prieskum zamerl na procesný postup konajúceho súdu zistiť pritom, že konajúci súd neporušil právo na obhajobu obžalovaného, čo bolo už konštatované v predchádzajúcom uznesení krajského súdu sp. zn. 5To/49/2017, pretože obžalovaný mal možnosť vyjadriť sa ku skutku kladenému mu za vinu, mal možnosť vyjadrovať sa aj k vykonaným dôkazom, navrhovať doplnenie dokazovania, ako aj predniesť argumentáciu o svojej nevine v rámci záverečnej reči a posledného slova, pritom lehoty na prípravu hlavného pojednávania boli uňho ako aj jeho obhajcu zachované a obžalovaný bol zastúpený zvoleným obhajcom, ktorý účinne aplikoval jeho obhajobu. V rámci prieskumnej povinnosti bolo tiež zistené, že konajúci súd pri vykonávaní dôkazov postupoval v súlade s procesným predpisom, preto o vykonané dôkazy mohol opierať svoje skutkové zistenia.

Následne odvolací súd preskúmaval ustálené skutkové zistenia, ktoré tvorili podklad napadnutého výroku o vine.

Niet sporu o tom, že dňa 29.11.2014 v čase o 16,25 hod. na úseku vozovky medzi obcou Kamenica a mestom Lipany došlo k stretu medzi osobným motorovým vozidlom Opel Astra evidenčného čísla D. XXX S., ktorého vodičom bol obžalovaný, a dvoma chodcami, poškodenými I. T. a E. E., ktorí sa pohybovali po vozovke v smere jazdy obžalovaného na mesto Lipany. Je faktom aj to, že obaja poškodení boli pod vplyvom alkoholu, ktorá skutočnosť plynie z listinných dôkazov a to z dychovej skúšky a z výsledku odberu krvi Widmarkovou skúškou.

Odvolací súd nemá pochybnosti ani o porušení pravidiel v cestnej premávke chodcami J. T. a Š. E., pretože títo sa nepohybovali po ľavej krajnici a išli vedľa seba, hoci bola znížená viditeľnosť zasahujúc do vozovky cca 1,6 metra, pričom nemali na sebe viditeľne umiestnené reflexné prvky, resp. nemali oblečený reflexný bezpečnostný odev (§ 52 ods. 1, 3 zák. č. 8/2009 Z. z.). Na tieto zistenia, ktoré boli preukázané aj znaleckým dokazovaním z odboru dopravy a odvetvia traumatológie, prihliadal i konajúci súd, keďže aj na podklade znaleckých posudkov bol stanovený pohyb chodcov.

Podľa názoru odvolacieho súdu tieto porušenia chodcov síce prispeli k vzniku dopravnej nehody, avšak nie sú podstatnou príčinou jej vzniku. Príčinou vzniku dopravnej nehody bolo porušenie povinnosti obžalovaného, ktorá mu vyplýva z ustan. § 16 ods. 1 zák. č. 8/2009 z. z., podľa ktorého vodič je povinný rýchlosť jazdy prispôbiť najmä svojim schopnostiam, vlastnostiam vozidla a nákladu, poveternostným podmienkam, stavu a povahe vozovky a iným okolnostiam, ktoré možno predvídať. Vodič smie jazdiť len primeranou rýchlosťou, aby bol schopný zastaviť vozidlo na vzdialenosť, na ktorú má rozhľad.

Obžalovaný primeranou rýchlosťou nejazdil, pretože v dôsledku poveternostných podmienok v čase dopravnej nehody, ak bola tma, hoci jazdil mimo obce, kde je povolená maximálna dovolená rýchlosť 90 km/hod., mal prispôbiť rýchlosť jazdy tak, aby vedel zastaviť na vzdialenosť, na ktorú mal rozhľad.

Zo znaleckého dokazovania z odboru dopravy je zrejmé, že obžalovaný jazdil rýchlosťou cca 90 km/hod., o čom svedčí nárazová rýchlosť do chodcov. Už len táto rýchlosť je neprimeranou vzhľadom na poveternostné podmienky, za ktorých ku stretu motorového vozidla vedeného obžalovaným a poškodených došlo, pretože podľa záverov znaleckého dokazovania rýchlosť primeraná rozhľadu /40m pri zapnutých tlmených svetlách motorového vozidla zn. Opel Astra je cca 60 km/hod. Relevantné údaje o výhľadových pomeroch obžalovaného však boli získané pri vyšetrovacom pokuse, z ktorého vyplynulo, že obžalovaný mohol spozorovať siluety chodcov bez použitia reflexného prvku svedkami a s použitím reflexného prvku umiestneného na ľavej ruke v oblasti ramena za situácie, ak nešlo oproti idúce motorové vozidlo, zo vzdialenosti 18,9 m, čo zodpovedá po výpočte znalcom primeranej rýchlosti cca 29 km/hod. Za situácie, že išlo oproti idúce motorové vozidlo a nepresvecovalo chodcov, obžalovaný mohol spozorovať siluety chodcov bez použitia reflexného prvku svedkami a s použitím reflexného prvku umiestneného na ľavej ruke v oblasti ramena zo vzdialenosti 34,5 m, ktorému údaju zodpovedá primeraná rýchlosť cca 46 km/hod. Pri týchto rýchlostiach by obžalovaný zabránil zrážke brzdením vozidla.

Vzhľadom na tvrdenie obžalovaného, že sa proti nemu pohybovalo motorové vozidlo, ktorú skutočnosť potvrdil aj za ním idúci vodič, svedok Mgr. D., ktorý vozidlo registroval prechádzať v tomto úseku cesty tesne po zrážke, je verzia o primeranej rýchlosti cca 46 km/hod. pre obžalovaného priaznivejšia ako cca 29 km/hod. a to aj z toho dôvodu, že ani pri jednom z meraní nemalo vplyv na vzdialenosť nameranú ako rozhľad použitie reflexných prvkov umiestnených na ľavej ruke v oblasti ramena jedného z poškodených.

Okolností, za akých došlo k dopravnej nehode, odvolací súd posúdil ako podstatné pre záver o porušení ustanovenia § 16 ods. 1 zák. č. 8/2009 Z. z. zo strany obžalovaného. V súvislosti s námietkou obžalovaného, že ak by mal zabrániť vzniku dopravnej nehody, musel by sa pohybovať rýchlosťou cca 29 km/hod., odvolací súd uvádza, že po obžalovanom nikto nechce, aby jazdil uvedenou rýchlosťou, avšak z § 16 ods. 1 zákona č. 8/2009 z. z. je zrejmé, že v každom prípade je vždy povinnosťou vodiča jazdiť len takou rýchlosťou, aby bol schopný zastaviť (vzhľadom na všetky predvídateľné okolnosti) na vzdialenosť, na ktorú má rozhľad, čiže aby jazdil rýchlosťou primeranou a to aj v tých prípadoch, ak je pre daný úsek cesty dovolená (či už dopravným značením alebo zákonom) maximálna rýchlosť vyššia.

Pri hodnotení spôsobu jazdy obžalovaného je potrebné prihliadať aj na skutočnosť, že obžalovaný brzdil až po zrážke a to ani nie v momente, kedy pocítil slabý náraz, ale až po tom, ako sa mu rozsypalo predné sklo, čo nasvedčuje aj tomu, že sa plne nevenoval vedeniu motorového vozidla. I táto skutočnosť mala byť zahrnutá do skutkových zistení, pretože obžalovaný tým porušil ustanovenie § 4 ods. 1 písm. c/ zákona č. 8/2009 Z. z.

V neposlednom rade je potrebné poukázať i na vyjadrenie obžalovaného, že pravdepodobne bol oslnený svetlometmi oproti idúceho vozidla, na ktorú skutočnosť tak isto nereagoval znížením rýchlosti, ale naďalej sa pohyboval rýchlosťou 90 km/hod., čo tiež poukazuje na vedenie motorového vozidla neprimeranou rýchlosťou zo strany obžalovaného.

Príčinná súvislosť medzi následkom a konaním obžalovaného je daná, pretože práve porušenie povinnosti viesť motorové vozidlo primeranou rýchlosťou obžalovaným viedlo k vzniku dopravnej nehody. Podstatne vyššia rýchlosť, ktorou obžalovaný viedol motorové vozidlo a z ktorej nevedel zastaviť na vzdialenosť, na ktorú mal rozhľad, je príčinou vzniku dopravnej nehody a to bez ohľadu na to, že k nej pristúpili ďalšie skutočnosti, ktoré prispeli k vzniku ťažšieho následku. V tejto súvislosti je potrebné dať pozornosť, že účelom povinnosti dodržiavať primeranú rýchlosť je zastaviť s vozidlom pred prekážkou, ktorú vodič spozoruje, a vyhnúť sa tak stretu s touto prekážkou a to aj preto, že vozidlo je predmetom voči ľudskému telu dôrazným a pri strete s ním spôsobuje spravidla ujmu na zdraví.

Okrem toho v blízkosti miesta dopravnej nehody sa nachádza Motorest Špárová a preto obžalovaný poznajúc miestne podmienky mohol predpokladať a tiež predvídať, že na ceste sa môžu pohybovať osoby, keďže riadny chodník k motorestu z mesta Lipany nevedie. S možnosťou poškodených použiť lesný chodník vedúci k motorestu sa odvolací súd nestotožnil a túto námietku obžalovaného považuje za nelogickú, pretože pohyb po lese, či lesnom chodníku v tme bez použitia akéhokoľvek osvetlenia je ťažký a nebezpečný nielen z hľadiska orientácie ale aj vzniku úrazov.

Konajúci súd posúdil žalovaný skutok ako prečin ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1 Tr. zákona, teda bez použitia okolnosti podmieňujúcej použitie vyššej trestnej sadzby uvedenej v ods. 2 písm. a/ Tr. zákona, keď ako kvalifikačný moment závažnejšieho spôsobu konania by bolo porušenie dôležitej povinnosti uloženej mu podľa zákona podľa § 138 ods. 1 písm. h/ Tr. zákona. Toto právne posúdenie skutku považuje odvolací súd za zákonu zodpovedajúce, pretože na mieru spoluzavinenia poškodených, ktorá je dosť výrazná, konajúci súd prihliadal a premietol ju do kvalifikácie skutku.

S formou zavinenia u obžalovaného vyhodnotenou konajúcim súdom ako vedomej nedbanlivosti podľa § 16 ods. 1 písm. a/ Tr. zákona sa odvolací súd nestotožnil. Vedomá nedbanlivosť je totiž založená na vedomostnej zložke možnosti vzniku následku, čo v danom prípade z dôkaznej situácie nemožno vyvodiť. Neboli totiž dané také okolnosti, ktoré by vytvárali možné nebezpečenstvo porušenia záujmu chráneného Trestným zákonom a ktoré by obžalovaný nesprávne vyhodnotil pre ďalšie jeho konanie. U obžalovaného bolo potrebné posudzovať, či nedodržaním povinnosti stanovenej zákonom môže porušiť alebo ohroziť záujem chránený Trestným zákonom vzhľadom na okolnosti a jeho osobné pomery. Odvolací súd uzavrel, že obžalovaný mohol predvídať pohyb chodcov po ceste, keďže žil v tomto prostredí a preto mal vedomosť o miestnych pomeroch. Práve v tom spočíva zavinenie obžalovaného, ktorý mohol a mal predvídať vytvorenie kolíznej situácie chodcami na ceste a aj napriek tomu rýchlosť svojej jazdy neprispôbil na rýchlosť primeranú, z ktorej by dokázal zastaviť vozidlo na svoj rozhľad.

Odvolací súd v zmysle § 317 ods. 2 Tr. poriadku následne preskúmaval aj výrok o treste. Tento podľa jeho usúdenia zodpovedá všetkým kritériám pre ukladanie trestu s prihliadnutím aj na mieru, ktorou

prispeli poškodení k vzniku dopravnej nehody, čo sa prejavilo tým, že obžalovanému nebol uložený trest zákazu činnosti vedenia motorových vozidiel, ktorý sa spravidla ukladá vodičom, ktorí spôsobili dopravnú nehodu so závažnejšími následkami porušením povinností súvisiacich s vedením motorového vozidla. Uloženie peňažného trestu pri dolnej hranici zákonom stanovenej trestnej sadzby vo výmere 300,- eur zodpovedá nielen okolnostiam prípadu, miere zavinenia, existujúcim poľahčujúcim okolnostiam, ale aj osobe obžalovaného, ktorý viedol doposiaľ bezúhonný život, riadne pracuje a stará sa o svoju rodinu, a možnostiam jeho nápravy, ktoré sú vysoké nielen so zreteľom na doterajší život obžalovaného, ale i na ojedinelé porušenie spoločenských noriem.

Vo výroku o treste odvolací súd zistil formálnu chybu, keď konajúci súd ukladal obžalovanému trest podľa § 157 Tr. zákona, hoci ho mal uložiť podľa § 157 ods. 1 Tr. zákona, keďže obžalovaný bol uznaný vinným z prečinu ublíženia na zdraví s následkom ťažkej ujmy v jeho základnej skutkovej podstate a nie kvalifikovanej podľa ods. 2. Toto pochybenie odvolací súd nepovažoval za tak závažné a preto výrok o treste neopravoval.

To boli podstatné dôvody, pre ktoré odvolací súd odvolanie obžalovaného vyhodnotil ako nedôvodné a toto postupom podľa § 319 Tr. poriadku zamietol.

Dôvody rozhodnutia sú zamerané na rozhodujúce okolnosti vzniku dopravnej nehody, preto k ďalším odvolacím námietkam odvolací súd iba stručne poznamenáva, že poškodení nevytvorili na ceste ťažko spozorovateľnú prekážku, čo vyvracia vyšetrovací pokus. Dokazovaním nebol zistený technický stav vozidla, ale z obsahu vykonaného dokazovania je zrejmé, že rozhl'ad bol nižší, na ktorý faktor spolupôsobili poveternostné pomery a zrejme aj technický stav vozidla. Napokon ak obžalovaný poukazuje na stupeň opitosti poškodených, tento faktor z hodnotenia porušenia pravidiel v cestnej premávke podstatným spôsobom neovplyvnil vznik dopravnej nehody, pretože podstatnou príčinou bola neprimeraná rýchlosť jazdy obžalovaného.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.